

סוף סוף נפתחו בתי הקולנוע והחיים בירושלים חזרו למסלולם. זה היה קשה, מרדים הירושלמים, אבל הם התגברו על זה בגבורה. במישאל קצר שנערך בין התושבים התגלה איך הם עשו את זה.

● **יעקוב דנון** (בנאי): "זה לא היים היה. כל ערב יוצאים לרחוב ואין מה לעשות. היה סרט בתל-אור והיננו הולכים לראות — כל יום אותו הסרט. סרט מתוך רבן. לא שווה."

● **נחום גסנר** (צלם): "אני רגיל בדרך כלל פעם בשבוע לראות סרט, סרט טוב או לא טוב. זה אצלי פרינציפ. כן זה היה קשה. בסוף כבר כל כך התעגעגענו לראות סרט שנענו לתל-אביב, אני ואשתי. ראינו את גבר ואשה."

● **תמר רייך** (מורה): "אנחנו באמת לא יוצאים כל כך הרבה, אבל בכל זאת, כשיוצאים שאין לאן לצאת זה קשה. הלכנו לדיסקוטק פעם. אבל זה לא מצא חן בעינינו."

● **יוסף אבן** (סטודנט): "אני הייתי פשוט נוסע לתל-אביב. כבר לא רגילים. אי אפשר היום לחיות בלי סרטים. ביחוד בירושלים, שאין בה שום דבר אחר לעשות." ● **חנה אטלינגר** (עקרת-בית): "אני אמרתי לבעלי שאם אין פילמים נלך למורזיאון, שם נותנים לפעמים פילמים טובים מאוד. באמת ראינו שם פילם טוב. פילם מצחיק. עם השחקן הזה עם השפם. בעלי צחק כל כך."

הם ראו את זמנים מודרניים של צירלי צ'פלין. תראו רק מה שבימת קולנוע מסוג גלת לגרום.

חול

בעיני

מי?

התסריט של חול בעיניים מספר על שני צעירים, ישראלי ומצרי, הנתקעים בלב המדבר

הצנזור ראה את הסרט — לא הבין — ופסל

אמא והמין

למרות שהוצג בכל ארצות אירופה, כולל בפסטיבל הנציה. המפיץ שלו, דויד שיף, ניסה להיאבק למענו, ללא הצלחה, והשבוע הוא הוחזר לשוודיה מולדתו.

מה יש בסרט שלא מצא חן בעיני הצנזורה? יש בו מלחמה בהתנחלות החברה השחודה המודרנית, וקריאה להרוס את החברה הזאת ולהקים על חורבותיה חברה חדשה.

זהו סיפור של ילד הסופג בבית אמו אחירה מינית פרועה, ואינו יכול משום

אין סרטים פורנוגרפיים וסרטים לא פורנוגרפיים. יש רק סרטים טובים או לא טובים. סרט טוב משפיע על הקהל טוב, וסרט רע משפיע עליו רע. כל חלוקה אחרת היא מזויפת, ונובעת מחוסר-הבנה, אם לא יותר מזה.

משחקי לילה, סרטה של הבמאית השוודית מאי צטרלינג, הוא סרט טוב. יש בו הרבה פרברסטיה, ארוטיקה ומין, אבל זהו סרט רציני, שמטרתו אינה לגרות יצרים. הסרט נפסל על-ידי הצנזורה הישראלית.

האשה — מוז גבר שנשאר ילד אחרי העונש — קרירות

הילד מוז דמות האם אחרי הגירו — מכות

כך לקיים חיי נשואים תקינים. יש בסרט תמונות נוראות של אורגיות פרועות, ש יותר משהן מעוררות תאנה הן מעוררות פלצות. יש בו תמונות של הילד הקטן, הן מלטף את ירכי אמו, מתחת לחצאיתה, היא מגרה אותו — ומתוך כעס על התוצאה היא משיטה ומכה אותו. הוא לא ישתחרר לעולם מהשפעת ההשפלה. זהו סרט הנותן תמונה נאמנה, מזועזעת, של חברה שלמה מתדרדרת.

הקהל, שיכול היה להיות מושפע לרעה מסרט כזה, לא היה הולך לראותו. זה לא היה מעניין אותו. הדבר החמור ביותר שהסרט יכול היה לעורר אצל הקהל האחר, זה מחשבה. בעזרת הצנזור נמנע ממנו הנזק.

משחקי לילה חזר לשוודיה, והמפיצים מתכוננים כבר להחזיר לשוודיה את סרטה השני של הבמאית החשובה, אחותי אהובתי. בעקבות החופש המופרז שלקח לעצמו הן צנזור לא נוכח, כנראה, גם לראות בארץ את סרטיהם של אנטוניוני, פליני וברגמן. כי לרוע המזל כל הבמאים הגדולים של היום עוסקים בזמן האחרון בנושאים ש הצנזור הישראלי לא אוהב.

באמצע מיבצע סיני, הם כורתים ברית, ובמקום להילחם זה בזה, נלחמים שניהם במיכר. התסריט שכב אצל אדם גולדברג שבע שנים, ורק אז הוא החל להסריט אותו. כעבור שלושה שבועות נפסקה הן הסרטה, ומפיק הסרט מחפש כעת במאי חזש.

ההסרטה בסינמסקופ שחור-לבן, צריכה היתה להימשך שלושה שבועות, ולעלות כ- 200 אלף לירות, שניתנו על-ידי הן מסיק, שמואל סופרין.

ההסרטה החלה. קודם כל הקימו, במשך עשרה ימים, גבעת חול מלאכותית עם צמחייה מדברית מלאכותית, בלב הנגב. אחרי-כך החלו החיכוכים. הבמאי לא היה מרוצה ממנהל הייצור, הטכנאים והצלמים לא היו מרוצים מהבמאי, השחקנים לא היו מרוצים מהטכנאים, והמפיק לא היה מרוצה מכולם, ובעיקר מהבמאי. הוא ניסה להעביר את עיקר עבודת הבימוי לעזרת התסריט, תימנע ירון.

במשך שלושה שבועות, בהן לפי ההבטחות צריכה היתה ההסרטה להסתיים, הן תימו בסך הכל עשרים דקות מהסרט, משום שלא צילמו בבוקר, כי בבוקר היו עננים במדבר, בצהריים קשה היה לצלם בגלל השמש הלוהטת, ומגילה בכלל לא ראו כלום.

המשקיע ראה את צילומי עשרים הדקות, והם לא מצאו חן בעיניו. הוא עשה חשבון שמהא עשרים אלף לירות כבר שקעו לו בתוך הסרט, אמר "CUT!" והפסיק את ההסרטה.

השחקנים, שההפקה נשארה חייבת להם עוד אלפים לירות, והמפיק שכספו אבד לו, החליטו בכל זאת לא לוותר ולחפש במאי חדש שיביים את הסרט מחדש, לאחר שיערכו תיקונים בתסריט, שנכתב במקורו בידי אלי תבור.

נורית ראתה

הפרס הגדול (סינרמה, תל-אביב; ארצות-הברית) מה זה

חוסר מולז חוסר מול זה ללכת לסרט על מירוצי מכוניות במונאקו, ולהתישב בדיוק, אבל בדיוק, בין צלם מירוצי מכוניות, ובחורה שחיה שנה במונאקו. זה לא סתם חוסר מול. זה חוסר מול מהשמיים. הבנתו בחוסר המול הזה עוד בהתחלה, כשעל המסך נראה רחוב, והבחורה שמימיני פרצה בועקת אושר: "או, רחוב המסך קאונו". הבנתי מיד שמצד ימין אני לא אראה כל כך טוב את הסרט. עוד לא ידעתי דבר על צד שמאל, עד שלא הופיעה המכונית הראשונה על המסך, והבחור שמשמאלי פרץ בקריאה נלהבת: "או! פרארי". הבנתי שגם צד שמאל אכזר.

על המסך נראה מירוצי מרהיב, המכוניות טסו והמצלמה רדפה אחריהם מכל הכיוונים. "הנה רחוב בוריבאג", קרא צד ימיני. "המצלמה מההליקופטר", קיבלתי אינפורמציה מצד שמאלי, "רציף אלברטו", הגיעה הודעה מצד ימין. "המצלמה על-גבי המכונית", התברר מצד שמאל.

אחרי-כך איב מונטאן ירד מהמכונית, ופגש את אחה מארי סנט. "זה לא מעניין, אין כאן מכוניות", הודעה מצד שמאל. הוא לקח אותה לספורטינג קלאב, כפי שדחה מיד מצד ימין, וסיפר לה שבינו לבין אשתו אין שום דבר משותף, "ומה יש בינינו משותף? היא שאלה אותו, "המיטה?"

כל הצדדים, גם זה של המכוניות וגם זה של מונאקו, נאנחו. הפגישה בין ג'סיקה חלטר וג'יימס גארנר שהודיע לה: "אני זקוק לך", וקיבל תשובה: "כשביל מה? כשביל להתעלס בין מירוצי למירוצי", כאן היתה פחות מאנחת, וכשפרנסואז הארדי פגשה את אנטוניו באתי, התחלתו להתגעגע לשני שכני שנימנמו משני צדי. אפשר להבין שבסרט ענק מסוג זה אי אפשר לתת רק מירוצי מכוניות, צריך להראות את מי אהבים הנהגים ולמה. חבל רק שהבמאי (ג'ון פרנקהיימר) הגיע להשגים כל-כך מרהיבים בצילומי המירוצים, ולא הצליח לייצר תלולג שבאינו מעורר תרדמה, או רוגז.

השוד הגדול (אלנבי, תל-אביב; ארצות-הברית) קבוצת

הרפתקנים מוצאת יום אחד במעמקי הים צוללת גרמנית. זה דבר שקורה מדי פעם להרפתקנים. זה מעלה, כמוכן, במוחם את הרעיון הפשוט וההגיגני להפוך לשודדים, כדי לשדוד את האנייה קונון מרי. מתקבל על הודעת, לא?

הסרט מתחיל בשבע ורבע, בשעה תשע, כשהצופים של ההצגה השני כבר מתכים בחוץ, השודדים עדיין לא התחילו את השוד

שלחם. הם עדיין מתכוננים. מישהו צריך להגיד להם שהם צריכים להודו, כתשע ועשרה מישהו אמר להם והם מתחילים לשדוד. השוד מרתק. אבל עד אז צריך לשמוע את הבעיות ואת סיפורי האהבה והשנאה של השודדים. זה פחות מרתק.

אנג'ליק והמלך (ארמונדוד, תל-אביב; צרפת) לכל

עלילה יש סוף. לסרטי אנג'ליק אין עלילה, ולכן אין להם סוף. כל פעם שאנג'ליק היפה חימצא עוד גבר ועוד גבר ועוד גבר ועוד גבר, היא תמשיך להופיע בעוד סרט ועוד סרט ועוד סרט ועוד סרט.

הגברים שלה הפעם הם בעלה, שקם לחיים מאו הסרט האחרון, המלך המנסה לאנוס אותה, איזה נסיך הונגרי, כולם מתוקים ויפים, לבושים במחלצות וצבועים בטכניקולור.

הכפיר (חן, תל-אביב; ארצות-הברית) האם הביון הגרמני

מביים תאונות סקי, ורוצח ילדים קטנים, כדי למשוך את האבא שלהם מהביון האמריקאי לתוך מלכודת-מתח? כדי לגלות זאת עושה יול ברנר בסרט הכפיר המון סקי, לובש מסיכות שחורות כמו פנטומאט, ונופל ללא הרף בשלג ובמלכודות, תוך כדי רדיפה אחרי בריט אקלונג, שאולי ראתה את הרוצחים. היא ניראת רלגע כמו פיתיון, ולרגע כמו הקורבן, רק חבל שגם בסוף הסרט לא יודעים אם היא זה או זה. כי באמצע הכל מתחיל להתבלבל, לאחר שבהתחלה הכל היה ארוך מדי, ובסוף כבר הכל כל כך לא ברור, עד שאפילו יול ברנר לא יודע אם הוא זה הוא או לא הוא.

הרפתום (צפון, תל-אביב; ארצות-הברית) אחרי שלורנס

איש ערב הרחיח כל כך הרבה כסף, התחילו להיזכר בגיבורים בריטים אחרים. ואז העלו מתוהם הנשייה גם את הגנרל צ'ארלס גורדון, הגיבור הסקוטי שנאבק באחד הקרבות המפורסמים על העיר חרטום, עם המורדים הסודאניים. יש לו כל הסממנים שיכלו לעשות ממנו לורנס איש ערב חדש, ואם הוא יצא יותר דומה לקולונל מרקוס, הרי זה בגלל שהוא נראה ומתנהג יותר מידי כמו אליל הוליבורי, ופחות מדי כמו בן-אדם, אם כי סצינות הקרבות והמעמדים התמוניים בסרט מרהיבים.

אני מעליצה על

גבר ואשה (בן יהודה, תל-אביב); אדם וגורלו (פאריז, תל-אביב); ארץ רחוקה (צחאת, יום א' 8.30); האנגלים באים (הוד, תל-אביב); הפרס הגדול (הסינרמה, תל-אביב).